

Venla ja Ville ovat muuttaneet vasta Korpikylään ja he kaipaavat nyt kovasti uusia leikkikavereita sekä jotain hauskaa tekemistä. Luonnon ympäröimältä kotipihalta voi kuitenkin alkaa yllättävän hurja seikkailu, kun vain uskaltaa ensiksi maistella mielikuvitusmarjahilloa. Sen jälkeen ei lasten päivästä tule puuttumaan vauhtia ja yllättäviä tilanteita, sen heille takaavat metsän uudet marjakaverit.

Venlan ja Villen seikkailu marjametsässä

Venlan ja Villen seikkailu marjametsässä

Teksti: Marjo Räisänen

Kuvitus: Antti Mikola

Luontoaiheiset sadut herättävät kiinnostusta luontoa kohtaan ja toimivat hyvänä inspiraation lähteenä luonnon kokemiselle esimerkiksi marjaretkillä. Terveellisten antimien lisäksi luonto tarjoaa myös lasten mielikuvituksen käyttöön loputtoman aarre-arkkunsaa.

Nautitaan yhdessä luonnossa liikkumisesta ja sen tarjoamasta monipuolisesta marjasadosta sekä annetaan mielikuvituksen lentää.

Arktiset Aromit ry

Arktiset Aromit ry
Kauppakatu 20,
89600 Suomussalmi
info@arktisetaromit.fi
www.arktisetaromit.fi

Rahoitettu Suomen valtion tuella.

1. Seikkailu alkaa takapihalta

Venla ja Ville istuivat uuden kotinsa pihakeinussa hieman allapäin. ”Meidän pitää yhdessä keksiä jotain tekemistä, sillä emme varmasti saa uusia leikkikavereita ennen kuin aloitamme koulun syksyllä”, Ville sanoi lisätessään vauhtia keinuun ja samaan aikaan pikkukiviä kengänkärjillään maasta potkien. Venla ei ehtinyt edes vastata, kun hän huomasi jotain liikettä pihlajapuun luona takapihalla. ”Tule”, Venla vain hihkaisi, hyppäsi alas keinusta ja nykäisi veljeään hihasta, kuin herätelläkseen hänet huomaamaan mitä ympärillä tapahtui. Puun vasemmalta puolelta kurkisti iloisien näköiset pienen tytön kasvot, ja kohta tämä hymynaama jo kurkistelikin toiselta puolen pihlajapuuta. Saparopäinen, oranssiin mekkoon pukeutunut tytön tyllerö hyppäsi Venlan ja Villen eteen ja kertoi olevansa Pipsa Pihlajanmarja. ”Kuulin teidän valittavan tekemisen ja kavereiden puutteesta”, Pipsa sanoi ja jatkoi: ”Ettekö ole huomanneet uuden kotinne ympärillä olevaa luontoa, jossa tekemisestä eikä kavereiden puutteesta ole tietoakaan. Koska olette tämän seudun uusia asukkaita, autan teidät mielelläni seikkailun alkuun. Ensiksi saatte maistaa minun herkullista mielikuvitusmarjahilloani.” Pihlajapuun oksalla keikkui suuri sanko täynnä oranssinpunaista hilloa. Pipsa otti taskustaan puisen lusikan ja Venla sekä Ville saivat maistaa tätä herkullista marjahilloa. ”Saatan teitä nyt vähän matkaa ystäväni Kartsi Katajanmarjan pärinäpyörämontulle, josta saatte varmasti vauhtia luontoseikkailunne alkuun”, Pipsa touhusi ja otti lapsia kädestä kiinni lähtien samalla viemään heitä metsää kohden. ”Hei vaan äiti ja isä, me mennään seikkailulle lähimetsään ja palataan ennen iltapalaa!”, huusivat lapset puutarhapöydän ääressä kahvia nauttiville vanhemmilleen ja vilkuttivat mennessään. Äiti ja isä vilkuttivat takaisin ja toivottivat hauskaa seikkailua.

Pärinäpyörämontulla Kartsi Katajanmarja kiillotteli naavatupolla pyöränsä ohjaustankoa. ”Huollan pärinäpyöräni säännöllisin väliajoin ja kiillotukseen käytän tätä Pörinä Surinan valmistamaa kuuluisaa mehiläisvahaa”, Kartsi alkoi jutustella ja esitteli samalla mehiläisvahasta kiiltelevää naavapalleroa lapsille.

Pipsa palasi pihlajapuukotiinsa ja lapset saivat nousta Kartsi Katajanmarjan pärinäpyörän sivuvaunuun. Ei se aivan tavallinen pyörä ollutkaan. Renkaat olivat auringonkeltaiset ja muistuttivat lasten mielestä kyllä hieman kotipihan voikukkia. Pärinäpyörän ohjaustangossa oli Kartsin itse tekemä tuohipäristin. Päristimen ollessa päällä pyörä meni hurjaa vauhtia, mutta ilman päristintäkin sillä pääsi liikkeelle, silloin edettiin vain rauhallisempaan tahtiin hiljaisemmalla vauhdilla. Kartsi Katajanmarja päräytti päristimen käyntiin ja silloin pyörä lähti viilettämään eteenpäin. Matkalla Kartsi kertoili katajanmarjalasten elämästä ja lapset saivat kuulla, että ennen kolmatta vuotta ei katajatyttöillä eikä -pojilla ollut asiaa pärinäpyörän ohjaimiin. Katajanmarjalasten tuli

muuttua väriltään sinimustiksi ennen kuin heitä uskalsi päästää katajapensaskodista ulos pyöräilemään.

Pian lähestyttiin suota ja Kartsi hiljensi vauhtia nähdessään jonkun huiskuttavan kullankeltaista huivia mättäällä istuen. Katajanmarjapoika pysähtyi ja esitteli keltahuivisen marjaneidin lapsille: ”Saanko esitellä, tässä on kotisuomme kaunotar Lempi Lakka.” Kartsi käänsi sitten katseensa kaunotareen ja kertoi Venlan ja Villen aloittaneen luonto-seikkailun kotinsa takapihalta ja toivoi Lempi Lakalta nyt neuvoa mihin suuntaan lasten kannattaisi matkaansa tästä jatkaa.” Lempi suoristi siroilla käsillään kimmeltävää kruunua päässään ja sanoi: ”Kävelkää tästä pieni matka tuonne suon reunaan, jossa teitä odottaa takuuvarmasti kokemisen arvoinen seikkailu.” Lempi Lakka kertoi vielä lapsille, että tällä kertaa hän ei ehdi mukaan seikkailemaan, sillä hänen täytyy kiiruhtaa naapurisuon marjamissikisoihin. Kartsi avasi pärinäpyörän sivuvaunun oven Lempi Lakalle tarjoten kuljetusta kisapaikalle. Kaunotar otti tarjouksen mielihyvin vastaan ja pian tuohipäristimen ääni hävisi Kartsin kurvaillessa kohti naapurisuon kauneuskilpailuja. Hieman epäileväisinä lapset lähtivät kävelemään kohti lähisuon reunaa, mahtaisiko sieltä toisiaan löytyä vielä lisää seikkailuja?

2. Hajamielinen Karpalo yllättää

Suon reunasta kuului kummallista muminaa ja suhinaa. Venla ja Ville hiipivät hiljaa pienen pensaan taakse. Venlaa hieman pelotti ja hän otti Villeä kädestä kiinni painautuen samalla kuin turvaa etsien hänen kylkeään vasten.

Ääni vain koveni ja sammal pöllähteli villisti ilmaan, kun siellä jokin punainen eteni pienen pyörremyrskyn lailla suota ristiin rastiin. ”Mihin kummaan minä sen taas hukkasini, hmmm, piilotinko minä sen naapurin koiralta vai laitoinko sen talteen sängyn alle, tai en kai minä vain antanut sitä eilen Kalle Nallen kierrätyskeräykseen?” Nyt Venla ja Ville tulivat niin uteliaiksi, että uskaltautuivat ulos piilostaan. Mitä ihmettä he näkivät, pieni karpalopoikahan se siellä mennä viiletti hajamielisenä.

Hetken vielä suihkittuaan ympäriinsä Karpalo pysähtyi huomaten lapset ja ojensi välittömästi jalkaansa lapsia kohti ja esittäytyi reippaasti: ”Kertsi Karpalo aina valmiina palveluksessanne”. Kun karpalopoika huomasi Villen ja Venlan hölmistyneet ilmeet, hän katsahti jalkaansa ja polkaisi sen äkkiä maahan ojentaen sitten kätensä lapsille esittäytyen uudelleen: ”Tuota noin että, olen siis Kertsi Karpalo ja mielihyvin tuota noin palveluksessanne.” Karpalopoika hieman änkytti ja jatkoi selittäen outoa käytöstään: ”Minun täytyy myöntää, että olen hiukan hajamielinen, joskus. Kädet ja jalat, vasen ja oikea, sukat ja lapaset, kaikki tahtovat joskus mennä ihan nurin perin sekaisin. Nyt olen hukannut lakkini ja en oikein tahdo osata edes ajatella ilman sitä.” Venla tirskahti ja Villeäkin alkoi naurattaa, niin hassun hauskaa karpaloa he eivät olleetkaan aikaisemmin tavanneet. Lapset lupasivat auttaa Karpaloa lakin etsinnässä. Ville kysyi, minkä värinen karpalopoijan lakki mahtoi olla? Kertsi kertoi lakin olevan sininen, vai olisiko se sittenkin vihreä tai punainen?

Venla huomasi Karpalon taskusta pilkottavan jotain vihreää ja ky-

syi: ”Mikä se tuolta sinun taskustasi kurkkii?” Karpalo katsoi ensin kenkäänsä ja kun huomasi taas toimivansa hajamielisesti, työnsi äkkiä käden taskuunsa ja heitti vihreän lakkinsa iloisesti ilmaan. ”Teidän ansiosta minun päiväni on pelastettu ja voin taas ajatella selkeästi. Minulla on suuri keksintö työn alla ja se täytyy nyt heti saada valmiiksi.” Lapset tulivat hyvin uteliaiksi ja halusivat nähdä mitä kummaa Kertsi Karpalo oli keksinyt.

Karpalopoika ohjasi lapset suon laidasta sammalien alta löytyvää salakäytävää pitkin maanalaiseen työpajaansa. Sellaista työkalujen ja rakennustarvikkeiden määrää eivät Venla ja Ville olleet koskaan ennen nähneet edes isänsä verstaalla ja isä on sentään puuseppä.

Ihmeellisen näköinen kulkuneuvo seisoj keskellä pajaa. Näytti siltä, että sen rakentamiseen oli käytetty osia ainakin potkukelkasta, marjasankoista ja marjanpoimureista.

”Kiinnitän vain muutaman nippelin ja nappelin sekä kiristän pari ruuvia”, sanoi Kertsi Karpalo hieman ylpeään äänensävyyn. Vekotin kyllä herätti kunnioitusta lastenkin silmissä, sillä niin erikoinen se oli. Potkukelkan jalaksien päihin oli asennettu marjanpoimurit eräänlaisiksi tassuiksi ja marjasankoista oli saatu istuimet leikkaamalla puolet sangoista pois. Vekottimen sivuilla olivat vanhat lehtiharavat jonkinlaisina airoina.

”Klik ja klak, nyt se on valmis, haluaisiko nuori neiti ja herra koeajelulle”, kyseli karpalopoika lapsilta iloisesti. Lapset olivat innoissaan, totta kai he halusivat. Vekotin työnnettiin maan pinnalle ja Kertsi kuulutti kovaan ääneen: ”Täten julistan karpalosuokiitajakuljetukset alkavaksi kotisuoni tästä laidasta tuonne laitaan ja sieltä laidasta tänne näin ja tuolta sivulta toiselle sivulle ja toiselta sivulta sinne sun tänne!” Lapset kiipesivät huvittuneina karpalosuokiitäjän kyytiin ja Kertsi tarttui ohjaimiin. Lits, läts, kuului läiske sammalikossa, kun menopelin marjanpoimuritassut osuivat märkään maahan. Karpalopoika lisäsi vauhtia ja haravat alkoivat kauhoa kiitäjän sivuilla vinhaa vauhtia. ”Voi tätä ihanaa vauhdin hurmaa”, hihkuu karpalopoika innoissaan. Lapset kiljahtelivat riemuissaan hullunkurisessa kyydissä matkatessaan. Suon toiseen laitaan saavuttuaan Kertsi heilautti iloisesti lakkiaan hyvästiksi,

ja ilmoitti mielellään tarjoavansa kyydityksen lapsille aina kun he sattuisivat liikkumaan karpalosuokiitjän liikennöintialueella. Venla ja Ville kiittelivät uutta ystäväänsä ja lähtivät sitten kapuamaan mäntyrinteen huipulle, josta kuuluikin mielenkiintoista kopsetta.

3. Puuhakas puunhakkaaja Pate

Rinteen päällä lapsia odotti seuraava yllätys. Neljä suuren suurta mäntytukkia oli aseteltu neliön muotoon. Yhden tukin läpi oli kaiverrettu kaareva aukko portiksi, joka johti mäntyjen muodostamalle aukiolle. Siellä punaposkinen ja lihaksikas nuori mies hakkasi kirvestä heiluttaen halkoja. Vieressä oli korkeita puupinoja valmiita polttopuita ja lisää näkyi valmistuvan kovalla vauhdilla.

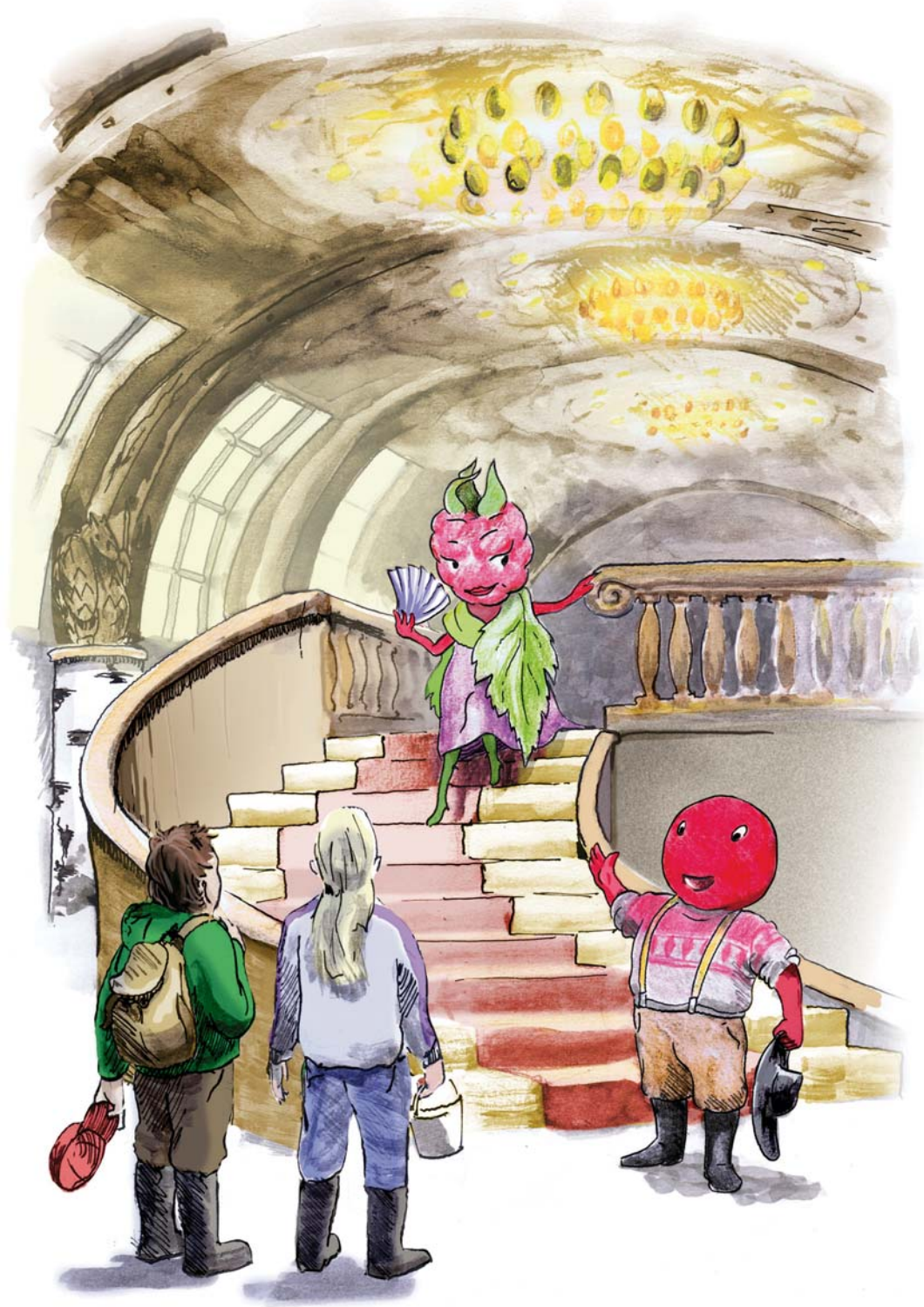
Ville uskaltautui puhuttelemaan totisennäköistä touhupakkausta reippaalla ja kuuluvalla äänellä: ”Hyvää päivää, olemme sisarukset tuolta Korpikylästä, jonne olemme vähän aikaa sitten muuttaneet. Olemme nyt tutustumassa uuden asuinalueemme lähimetsiin ja saavuimme tänne Kertsi Karpalon uudella karpalosuokiitjällä.” Kuin varmuudeksi vakuuttavuudestaan Ville kopsautti kantapäitään yhteen ja kumarsi. Näin hän oli nähnyt vanhoissa elokuvissa nuorten miesten tekevän esittäytyessään kohteliaasti.

Punaposki kääntyi katsomaan ensin Villeä ja sitten Venlaa. Hetken lapset jo luulivat, että uusi tuttavuus ei taitaisi ottaakaan heitä oikein ystävällisesti vastaan, koska katse oli niin vakava. Totisuus kuitenkin hävisi pian puunhakkaajan kasvoilta ja hän remahti hersyvään nauruun. ”Hyvää päivää lapsukaiset, minä olen Pate Puolukka ja ammatiltani puunhakkaaja. Olette ensimmäiset lapset, jotka ovat löytäneet meidän puolukoiden uudelle asuinalueelle. Aikuisethan eivät koskaan pysty löytämäänkaan meidän pihapiiriä, koska eivät osaa katsoa ympärilleen niin tarkasti kuin te lapset”, sanoi Pate ensi hämmästyksestä selvittyään.

”Minäpä taidankin esitellä teille nämä meidän uudet rivitaloasunnot”, alkoi Pate heti puuhakkaasti selittämään. ”Tämän ensimmäisen männyn kaadoin oman perheeni käyttöön kokonaan, koska minulla on suuri perhe. Kaikille puolukkalapsille on omat huoneet sekä iso yhteinen leikkihuone, makuuhuone, keittiö ja olohuone sekä itselläni pieni puuverstas, jossa näpertelen aikani kuluksi kaikenlaista mukavaa.” Lapset kävelivät Pate Puolukan perässä onton mäntyrunkotalon sisällä huoneesta toiseen ihmetellen näkemäänsä. ”Kunpa isä ja äitikin näkisivät tämän kaiken”, Venla sanoi ja muisti samalla, että aikuiset eivät koskaan pystyisi näkemään puolukoiden pihapiiriä, niin Pate oli heille kertonut.

Pate jatkoi esittelyä kertoen seuraavan rivitalon odottavan vielä uusia asukkaitaan. Pate Puolukan sukulaisia oli muuttamassa siihen aivan lähiaikoina. Kalustus oli siellä vielä hieman kesken, mutta hieno siitäkin varmasti tulisi. Seuraavaksi Pate Puolukka ohjasi lapset komeista puisista pariovista sisään kolmanteen mäntyrunkorakennukseen. ”Voi miten kaunista”, Venla huokaisi astuessaan sisälle. Pate selitti, että tämä on mäntymetsän uusi hotelli, jossa on tällä hetkellä vierailulla kuuluisa laulaja Viehko Vadelma. ”Ehkäpä tapaammekin hänet hieman myöhemmin”, Pate lisäsi kiiruhtaessaan jo Mäntyhotellin käytäviä pitkin eteenpäin. Jokaisessa huoneessa roikkui katosta kirkkaasti loistava pihkakristallinen kattokruunu. Valo taittui pihkapisaroista ja muodosti seinille upeita kuvioita. Sänkyjen päälle oli levitetty muhkeat sammaluntuvaiset peitot ja männynneulasista Rouva Puolukka oli kutonut kauniit matot lattioille. Mäntymetsän taiteilijaorava oli veistänyt kävyistä komeita patsaita ympäri hotellia ja ruokasalin jokaisella pöydällä oli piparkakkureunaiset poimulehtiliinat sekä sieviä kanervankukka-asetelmia.

”Tässä hotellissa kyllä viihtyvät kaikki, olisivatpahan kuinka kuuluisia tahansa”, lausui Ville ajatuksensa ääneen. Samassa lapset huomasivat Viehko Vadelman laskeutuvan siroasti astellen alas hotellin toisen kerroksen portaita. Miten hurmaavalle tämä kuuluisa laulaja tuoksuikaan. Pate Puolukan posket olivat jo luonnostaan punaiset, mutta lapsista näytti, että ne taisivat saada vielä lisää punaväriä Viehkon tullessa tervehtimään heitä. ”Hauska tavata ihmislapsia täällä metsän keskellä”,

kuuluisa laulaja sanoi soinnukkaalla äänellään tervehtien Venlaa ja Villeä. Lapset halusivat ehdottomasti Viehkon nimikirjoituksen muistoksi tapaamisesta ja sen he toki saivatkin, oikein kuvan kanssa.

Viehko kertoi, että hänen täytyy jatkaa matkaa hetken päästä, mutta sitä ennen hän kävisi vielä päivällisellä hotellin ravintolassa. ”Siellä tarjoillaan aivan taivaallista voikukkasimaa ja yrttivuokaa”, Vadelma lisäsi viehättävästi kättään heilauttaen. Muutaman askeleen käveltyään, hän vielä käännähti ympäri ja jatkoi: ”Jos haluatte, pääsette lapset Koivukylään kanssani. Puolen tunnin kuluttua Taksitattinen tulee noutamaan minua uudella automobiilillaan”. Lapset kiittelivät ja kertoivat mielellään näkevänsä ja kokevansa Taksitattisen ajoneuvon.

Viehko Vadelman ruokaillessa, Pate ja lapset ehtivät vielä tutustua viimeiseen rakennukseen. Puupinot oli kasattu tämän maassa makavan männyn viereen ja syykin siihen selvisi pian. Puunrungon sisältä löytyi sauna sekä suuri kylpylä uima-altaineen ja poreammeineen. Tämä rakennus oli tarkoitettu kaikille talojen asukkaille sekä hotellivieraille. Pate selitti, että kiukaan ja veden lämmittämiseen tarvitaan paljon puita, joten siksi hänestä oli tullut puunhakkaaja ammatiltaan.

Paljon ihmeellisiä asioita lapset olivat puolukoiden pihapiirissä nähneet ja kokeneet, mutta he eivät aavistaneetkaan mitä kaikkea muuta ihmeellistä tulisivat vielä kohtaamaan. Seuraava ihmetyksen kohde taisikin juuri huristella puolukkapihan portista sisään.

4. Taksitattisen automobiili ja Rouva Vihtasen menopelivesi

Herra Taksitattinen kurvasi uudella automobiilillaan portista puolukapihalle ja hyppäsi ketterästi kulkupelistään avaamaan ovia ulos saapuneelle laulajalle sekä hänen uusille ystävilleen. Viehko Vadelmalla oli vielä hetki aikaa seurustella ja lapset ehtivät tutustua samalla tarkemmin Taksitattisen uutuutta kiiltävään kulkuneuvon. Lähemmin automobiilia tarkastellessaan, lapset huomasivat, että renkaina olivat herkkutatin lakit, vaihdekeppinä pienen tatin jalka ja ratti muistutti selvästi kangasrous-kua. ”Mikähän tuo suppilo tuolla automobiilin takaosassa oikein on, onkohan se pakoputki”, ihmetteli Ville ääneen.

”Se on suppilovahvero-ohjauslaite”, vastasi Taksitattinen ja oli hetken hiljaa. Autokuski huomasi, että lapset eivät oikein ymmärtäneet ja jatkoi: ”Pakoputkihan se ei suinkaan ole, vaan polttoaine kaadetaan tuota sienen suppiloa pitkin taksini tankkiin. Automobiilini ei tupruttele pakokaasuja, sillä se huristelee koivun mahlaöljyn voimalla eteenpäin. Rouva Vihtasella on tutkimuslaboratorio läheisessä Koivukylässä, jossa hän on kehitellyt tämän täysin ympäristölle ystävällisen polttoaineen koivun mahlasta. Nyt hänellä on automobiilihuoltamo siellä, josta hän jakaa tätä menopelivettä sitä tarvitseville.” ”No jopas jotakin”, sanoivat lapset yhteen ääneen hämmästyneinä. Tuollaista menopelivettä ihmistenkin autot tarvitsisivat, että pakokaasut vähenisivät.

Nyt alkoi kuitenkin olla kiire, sillä Viehko Vadelman lento Joutsen-kopterilla hyrähtäisi taivaalle viidentoista minuutin kuluttua Koivukylän kentältä. Kuuluisa laulaja istui etupenkille ja hänen matkalaukkunsa laitettiin takakonttiin, joka oli tehty koverretusta tatin lakista. ”Mistäpä muustakaan kuin tatista, tattitaksillahan tässä matkataan”, nauroivat lapset takapenkillä.

Taksitattinen käynnisti moottorin, joka hyrräsi niin hiljaa, että kukaan metsän asukkaista ei voinut siitä häiriintyä. Lapset jättivät hyvästit Pate Puolukalle, joka jo jatkoikin polttopuiden hakkausta rivakkaan tahtiin puupinojensa keskellä.

Koivukylän lentokentällä Joutsenkonteri odotteli jo kuuluisaa matkustajaansa. Tämä oli yksityiskone, joka kuljettaisi Viehkon Vadelman esiintymään Nuoret Taimikot yhtyeensä kanssa naapurimetsän konserttisaliin. Viehko astui koneeseen ja pian kuuluikin vain siipien suhinaa Joutsenkonterin noustessa ilmaan ja häviten pian näköpiiristä koivun latvojen taakse.

Taksitattinen lupasi viedä lapset metsälammen rantatörmän laavulle, mutta sitä ennen pistettäisiin automobiilin tankki täyteen Rouva Vihtasen menopelivettä.

Automobiilihuoltamo olikin näkemisen arvoinen paikka. Pihassa oli työkalujen lisäksi erilaisia varaosia, kuten tattirenkaita, kaislapyyhkimiä ja menopeliveden suppilovahvero-ohjauslaitteita. Koivunlehtimekkoon pukeutunut Rouva Vihtanen otti koivunrungosta lähtevän letkun ja kirkas menopelivesi alkoi heti pulputa automobiilin tankkiin. Tankin täytyttyä Taksitattinen käynnisti moottorin ja hurautti Koivukujan kautta Männikköpolulle, ja pian saavuttiinkin jo perille metsälammen rantaan. Lammen rantatörmällä oli kuusenoksista ja männyn kannoista rakennettu laavu, jonka edessä paloi nuotio kauniisti loimuten.

Lapset kiittivät taksikyydistä reipasta kuskiaan ja lähtivät kävelemään leiripaikkaa kohden. Laavua lähestyessään he kuulivat melkoista mekastusta. Kukahen siellä oikein metelöi?

5. Lättytaikinaa ja käärmetikkusämpylöitä

Mekastus hiljeni heti, kun Venla ja Ville tulivat huomatuiksi. Mösö Mustikka oli ensimmäisenä esittelemässä itsensä ojentaen suttuisen näköistä kättään lapsille. ”Mösö on jälleen sotkenut itsensä, tällä kertaa lättytaikinaan”, sanoi Mösön serkuksi esittäytyvä Jallu Juolukka. Mösö oli paistanut nuotiolla nokkoslättyjä suuren pinon, mutta osa taikinasta oli kyllä roiskunut käsille ja olipa tainnut paita ja kengänkärjetkin saada oman osuutensa taikinasta. Jallu Juolukan mielestä Mösön ajatus viilettää niin nopeasti, että kädet eivät ehdi pysyä ajatuksen mukana. Toisten mielestä Mösö nyt oli vaan Mösö ja hänelle sattui kaikenlaista keskimääräistä enemmän kuin muille marjakavereille.

”Minä olen Turtsi Tyrni ja tuo reppuaan kaiveleva kaveri on Valtsu Variksenmarja”, mutisi tyrnipoika suu täynnä lettuja. Valtsu kohotti katseensa repusta ja heilautti kättään tervehdykseksi. ”Tervetuloa nuotiolättykesteihin”, hän lisäsi vielä ja otti lettuja täynnä olevat pärelautaset viereiseltä kannolta ojentaen ne sitten Venlalle ja Villelle. Lapsilla olikin jo kova nälkä, ja herkulliset lätyt hävisivät nopeaan tahtiin pärelautasilta.

Valtsu Variksenmarjan reppu sisälsi vielä kivan yllätyksen. Repusta löytyi rasia, jonka sisältä löytyi pitkulainen taikinapötkö, mutkilla kuin käärme. Valtsu nosti taikinakäärmeen rasiasta ja antoi siitä jokaiselle oman pätkän. Turtsi arvasi mitä Valtsulla oli mielessä ja pinkaisi hetkessä vuolemaan kaikille paistotikkuja. ”Nyt valmistetaan käärmetikkusämpylöitä”, selvensi variksenmarjapoika vielä asiaa. Siitä tuli tosi hauskaa. Venla ja Ville kieputtivat omat taikinakäärmeensä tikun ympärille ja ojensivat ne sitten nuotion lämpöön paistumaan. ”Tämä me ainakin kerrotaan kotona ja seuraavalla retkellä on meillä myös taikinakäärme repussa mukana”, Ville jo suunnitteli. Lämpimät tikkusämpylät maistuivat herkullisille ja kohta kaikkien vatsat olivat täynnä lättyjä ja sämpylöitä.

Jallu Juolukka haki vielä kaikille raikasta vettä läheisestä lähteestä, joten janokaan ei ketään kotimatalla pääsisi yllättämään.

Kaverukset viettivät vielä tovin aikaa nuotion lämmössä kertoen lapsille marjojen elämästä metsässä. Tuli hiipui hiljalleen nuotiosta ja kaikkien oli nyt aika palata kotiin.

Rinnettä alas johti pieni polku, jota pitkin ystävykset lähtivät jonossa marssimaan eroten sitten jokainen omalle polulleen kotiansa kohden. Möso lähti hypellen Havumetsäkylää, Jallu Juolukka asui Rämekylässä ja Turtsi Tyrni suunnisti kohti merenrannan Kivikylää.

Valtsu Variksenmarja asui toisella puolen metsälampea ja lupasi samalla viedä lapset sinne omalla turinapuhinaveneellään. Lapset aavis-
telivat, että tämäkään ei taida olla mikään tavallinen vene, ja oikeassahan he olivatkin.

6. Puhinaa ja turinaa

Lammen rannan laineilla keikkui hieman erikoisen näköinen vene. ”Tuolla turinapuhinaveneellä me matkaamme lammen toiselle puolen”, Valtsu selosti lapsille heittäen samalla rennosti reppunsa veneen pohjalle. Vieno tuuli heilutteli piharatamonlehtipurjetta ja apilankukatäytteisillä tyynyillä pehmustetut penkit houkuttelivat kylläisiä retkeläisiä astumaan veneeseen. Vene vaikutti oikein viihtyisältä. Villeä kuitenkin epäilytti riittäisikö tuulenvire puhaltamaan purjeeseen niin, että päästäisiin vastarannalle saakka. Ensisilmäyksellä vene kyllä muistutti hieman kaarnapurjevenettä, mutta lapset eivät vielä tienneet sen olevan paljon muutakin. ”Turhaan Ville huolehdi”, Valtsu sanoi nähdessään pojan huolestuneen ilmeen. ”Jos tuuli loppuu, niin jatkamme matkaa turinan avulla tuolla veden alla”, variksenmarjapoika jatkoi huolettomasti jutusteluun ja käänteli samalla purjetta tuulelle sopivaksi. ”Minä kun luulin meidän jo nähneen metsän kaikki ihmeelliset kulkupelit, vaan vielä on nähtävästi jotain erikoista näkemättä”, Venla otti osaa keskusteluun. Vene lähti hiljalleen liikkeelle ja Valtsu käänteli ja väänteli tuulessa puhisevaa ratamonlehtipurjetta taidokkaasti vetelemällä voikukan varsista tehdyistä köysistä.

Suunnilleen puolivälissä matkaa tuuli tyyntyi täysin ja vene pysähtyi paikoilleen. Lapset olivat nukahtaneet laineiden rauhoittavaan liplautukseen ja torkkuivat nyt apilatyynyillä väsyneinä vauhdikkaasta seikkailusta. Valtsu Variksenmarja tökkäsi varovasti ensin Venlaa ja sitten Villeä olkapäähän ja pyysi heräämään. Lapset hieroivat unisia silmiään ja alkoivat ihmeissään seurata Valtsun touhuamista. Valtsu veti purjeen alas ja rullasi sen veneen pohjalle. Variksenmarjapoika pyysi vielä Villeä painamaan penkin vieressä olevasta kivinapista. Kas kummaa, pelkällä

napinpainalluksella masto sujahti kasaan kuin Villen syntymäpäivälahjaksi saama onkivapa. Seuraavaksi Valtsu pyöritti veneen reunalla törrötävästä kammesta ja samaan aikaan jokin luukku alkoi avautua veneen pohjalla. ”Nyt pääsettekin lapset loppumatkan turisevan kuljettamana vedenalaista maailmaa ihaillen”, Valtsu kertoili ohjaten samalla Venlan ja Villen portaita pitkin veneen alapuolelle. Veneen pohjassa oli ontoksi kaiverrettu puu, jonka päissä oli hillopurkeista tehty lasi-ikkunat. Valtsu Variksenmarja veivasi jälleen jotain vipua ja moottori käynnistyi. Nyt lapsillekin selvisi mikä se turiseva on. Moottorin hyrähtäessä käyntiin se alkoi turista oikein toden teolla, turrur, turrur, rurr.

Turisevan ääni oli niin hauska, että se sai melkoisen naurun remakan aikaan veden alla matkaavien kaverusten keskuudessa. Lapset huomasivat lasi-ikkunoista, että se turistelu sai kalojenkin suut kääntymään iloiseen hymyyn.

Tuulen puhina ja turisevan turina olivat tuoneet lapset metsälammen rantaan ja oli aika heittää hyvästit variksenmarjapojalle. Venla ja Ville kertoivat kotimatalla vielä kaikkea kokemaansa ja näkemäänsä. Molempien mielestä tämän päivän seikkailu oli hauskin, jossa he olivat koskaan olleet mukana. Varmasti kaikki marjaperheiden uudet ystävätkin olivat samaa mieltä ja odottivat lasten taas pian saapuvan uudelle metsäseikkailulle.

Kotona äiti ja isä ihmettelivät, kun lapset eivät jaksaneetkaan syödä tavallisesti niin hyvin maistuvaa iltapalaa. Venlan ja Villen vatsat olivat vielä täynnä nokkoslättöjä ja käärmetikkusämpylöitä, mutta äiti ja isähän eivät sitä tienneet. Eivätkä he ehkä olisi koko seikkailua uskoneetkaan, aikuisia kun olivat.

